

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **M. M.**, bytem, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 4. 2014, č. j. KUJI 25488/2014, sp. zn. OOSČ 195/2014 OOSC/59,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina, Oddělení ostatních správních činností ze dne 15. 4. 2014, č. j. KUJI 25488/2014, sp. zn. OOSČ 195/2014 OOSC/59, a rozhodnutí Městského úřadu Velké Meziříčí, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 31. 10. 2013, č. j. DOP/24349/2013/4246/2013-navr, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 15.342 Kč k rukám právního zástupce Mgr. Jaroslava Topola, advokáta se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobce napadal rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina, Oddělení ostatních správních činností ze dne 15. 4. 2014, č. j. KUJI 25488/2014, sp. zn. OOSČ 195/2014 OOSC/59, kterým bylo dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Velké Meziříčí, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále též správní orgán prvního stupně) ze dne 31. 10. 2013, č. j. DOP/24349/2013/4246/2013-navr.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. d), § 125c odst. 1 písm. i) bod 2 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu), jejichž skutkové podstaty naplnil porušením ust. § 4 písm. a), § 5 odst. 1 písm. f), § 5 odst. 1 písm. g), § 47 odst. 2 písm. d), § 47 odst. 3 písm. b) a § 47 odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu tím, že dne 7. 7. 2013 v 03:10 hod. v obci Dobrá Voda, kraj Vysočina před domem č. 107 a 109 ve směru od obce Křižanov řídil osobní automobil a při stáčení vozidla vlevo neodhadl odstup přední části vozidla od sloupu elektrického vedení č. 7 na levém okraji komunikace, do kterého narazil, čímž také poškodil kabel HDV vedoucí po sloupu. Ke zranění osob nedošlo. Při šetření dopravní nehody Policií ČR, Dopravním inspektorátem Žďár nad Sázavou žalobce odmítl dechovou zkoušku na alkohol a také lékařské vyšetření s odběrem krve, kdy uváděl, že vozidlo řídila osoba jemu blízká. Odmítl s Policií spolupracovat při zjišťování skutkového stavu. Při dopravní nehodě podle orientačního odhadu Policie ČR vznikla celková hmotná škoda ve výši 30.000 Kč. Škoda nebyla u správního orgánu uplatněna. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 30.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 16 měsíců.

Žalobce namítá, že rozhodnutí je formálně vadné, jelikož podle správního orgánu prvního stupně měl žalobce spáchat jen jeden přestupek, ačkoli je mu žalovaným kladeno za vinu, že spáchal celkem tři přestupky. Žalobce má za to, že správní orgán prvního stupně zatížil své rozhodnutí vadou, když sice ve výroku uvedl, jaká ustanovení zákona o silničním provozu měl žalobce porušit, avšak tato porušení jednotlivých ustanovení nevztáhl k jednotlivým skutkovým jednáním žalobce. Z rozhodnutí tak není jasné, k jakému skutku žalobce se porušení konkrétních ustanovení vztahuje a ani není zřetelné, jakým způsobem byly uvedené povinnosti porušeny. Konkrétně žalobce namítá, že z výroku rozhodnutí není zřejmé, kterou z mnoha povinností uvedených v ust. § 4 písm. a) zákona o silničním provozu měl žalobce porušit, nebo jakou povinnost měl porušit, pokud se měl dopustit přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.

Rozhodnutí o přestupku je podle názoru žalobce formálně vadné, jelikož skutek není z hlediska místa a času řádně popsán. Žalobce namítá, že správní orgán prvního stupně chybně v popisu skutku neuvedl, v jaký konkrétní čas měl žalobce odmítnout dechovou zkoušku a lékařské vyšetření s odběrem krve a kde se tak mělo stát. Není jasné, zda k odmítnutí dechové zkoušky mělo dojít na místě nehody nebo u služebního policejního vozu. Zjištění místa, kde mělo k protiprávnímu jednání dojít, je zásadní pro posouzení věci, například z důvodu výskytu možných svědků.

Žalobce dále namítá, že je mu kladeno za vinu, že neohlásil dopravní nehodu policistovi v rozporu s ust. § 47 odst. 3 písm. b) zákona o silničním provozu, aniž by bylo ve výroku rozhodnutí uvedeno, na základě jakého konkrétního ustanovení zákona o silničním provozu měl být žalobce povinen dopravní nehodu ohlásit. Zároveň má za to, že nemůže být uznán vinným z přestupku spočívajícím v neohlášení dopravní nehody, jestliže ohlášení dopravní nehody by pro něj bylo spojeno s rizikem podezření z přestupku nebo dokonce z trestného činu. Žalobce zastává názor, že byl a je nepřipustně nucen orgánem veřejné moci k sebeobvinění ze spáchání přestupku spočívajícího v odmítnutí výzvy podrobit se vyšetření, jestliže byl stíhán a uznán vinným ze spáchání přestupku spočívajícím v neohlášení dopravní nehody policistovi. Ze strany správních orgánů tak mělo dojít k porušení ústavně zaručeného

práva žalobce na odepření výpovědi, jestliže by jí nebylo způsobeno trestní stíhání sobě nebo osobě blízké.

Žalobce popírá, že by v předmětnou dobu na předmětném místě řídil vozidlo a narazil do sloupu elektrického vedení. Namítá, že žádný ze svědků (M. R., M. Č., prap. L. K.) věrohodně a spolehlivě neusvědčil žalobce z řízení motorového vozidla. Není jasné, jakým způsobem byl žalobce uvedenými svědky ztotožněn jako řidič motorového vozidla. K identifikaci žalobce jako řidiče vozidla nestačí výpovědi dvou svědků, že žalobce poznali podle krátkých světlých vlasů a výšky postavy, jestliže nikdo ze svědků ani nebyl schopen popsat, co měl v dané době řidič na sobě. Správní orgány podle žalobce pochybily, pokud neprovedly rekognici, ze které by jednoznačně vyplynulo, že to nebyl žalobce, kdo vozidlo v inkriminovanou dobu řídil.

Žalobce namítá, že byl svědkem T. K. a M. R. bezdůvodně a neoprávněně omezen na osobní svobodě a za pomoci násilí odvečen k místu nehody a zde předán Policii ČR, ačkoliv toto právní řád neumožňoval. Podle názoru žalobce jsou tak svědci T. K. a M. R. nevěrohodní, neboť jsou podezřelí z trestného činu proti žalobci.

Správním orgánům se podle názoru žalobce nepodařilo nadevší pochybnost vyloučit možnost, že těsně po dopravní nehodě došlo k výměně řidiče za spolujezdce nebo jinou osobu. Žádný ze svědků nebyl v takové blízkosti nehody, aby mohl svědomitě a bezpečně vyloučit, že k výměně řidiče nedošlo. Žalobce od počátku popírá, že by právě on byl řidičem vozidla.

Dokazování provedené v průběhu ústního jednání žalobce považuje za vadné, jelikož z protokolu o projednávání přestupku ze dne 29. 8. 2013 je zřejmé, že předvolaní svědci byli přítomni celému dokazování, tj. byli přítomni svědeckým výpovědím ostatních svědků a to ještě předtím, než sami ve věci vypovídali.

Žalobce namítá, že postupem správního orgánu prvního stupně mu bylo upřeno právo na zastoupení. Tím, že správní orgán neumožnil zmocněnci žalobce zastupovat žalobce a klást otázky předvolaným svědkům během ústního jednání, bylo porušeno právo na kontradiktornost dokazování. Žalobce má za to, že správní orgán nesprávně posoudil plnou moc, kterou žalobce udělil zmocněnci, a kterou zmocněnce zaslal správnímu orgánu prvního stupně. Správní orgán měl podle jeho názoru posoudit předloženou plnou moc podle skutečného obsahu, a to jako plnou moc k zastupování ve správním řízení ve věci podezření ze spáchání přestupku. Žalobce uvádí, že z oznámení o zahájení řízení ve věci zadržení řidičského průkazu, které mu bylo doručeno, usoudil, že je proti němu vedeno řízení ve věci přestupku související s dopravní nehodou, a proto udělil plnou moc, aby ho zastupovala ve věci jako celku. Má za to, že čísla jednací jsou pouhým administrativním odlišením uvnitř správního orgánu dle zákona o archivnictví a spisové službě, která nejsou pro adresáty veřejné správy závazná, a není jimi vyjádřen předmět řízení. Nadto na žádném z dokumentů správní orgán neuvedl spisovou značku, ale jen číslo jednací, které je logicky na každém dokumentu jiné. Pro žalobce tak nebylo nijak seznatelné, že by předvolání k ústnímu jednání ve věci přestupku mělo být součástí jiného spisu, než oznámení o zahájení řízení o zadržení řidičského průkazu, když obě řízení se vztahují ke stejnému jednání žalobce. Žalobce popírá, že by zmocněnec na projednání přestupku nezajistil předložení dokladu osvědčujícího, že tento je oprávněn zastupovat zmocněnce předložil správnímu orgánu prvního stupně generální plnou moc od společnosti FLEET Control, s.r.o., kterou však správní orgán nepřijal

s odůvodněním, že tato společnost nezastupuje v řízení o přestupku žalobce. Pokud správní orgán vyhodnotil předloženou plnou moc jako vadnou, měl žalobce vyzvat k odstranění vady podání a poskytnout mu k tomu přiměřenou lhůtu, byť by takový postup vedl k odročení jednání.

Konečně žalobce namítá, že rozhodnutí je založeno na vadném řízení z důvodů nedostatečných podkladů pro rozhodnutí shromážděných ve správním řízení, neboť podstatná část listin založených ve správním spisu není vlastnoručně podepsána jejich vyhotoviteli.

Z uvedených důvodů žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a navrhuje, aby soud rozsudkem rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ze kterého je zřejmé jeho posouzení věci, na kterém setrvává. Žalovaný má za to, že žádná z uplatněných žalobních námitek není schopna atakovat zákonnost napadeného rozhodnutí či řízení, které jeho vydání předcházelo.

Žalovaný je přesvědčen, že žaloba není důvodná, a navrhuje, aby byla zamítnuta.

V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika, v níž žalobce zcela setrval na své žalobní argumentaci.

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází mimo jiné oznámení přestupku Policie České republiky, Krajského ředitelství policie kraje Vysočina, územního odboru Žďár nad Sázavou, dopravního inspektorátu ze dne 21. 7. 2013, protokol o nehodě v silničním provozu ze dne 7. 7. 2013, fotodokumentace z místa dopravní nehody, úřední záznamy o podání vysvětlení sepsané s T. K., J. K., M. R., M. Č., P. H., E. K. a se žalobcem, úřední záznam Policie ČR ze dne 7. 7. 2013 sepsaný prap. L. K., úřední záznam o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky před anebo během jízdy.

Dne 8. 8. 2013 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 29. 8. 2013 v 08:00 hod.

K nařízenému ústnímu jednání se dostavil pan P. K., nar. uvedl, že je zmocněncem žalobce. P. K. správnímu orgánu nepředložil plnou moc, přičemž se odkázal na plnou moc udělenou ve věci předběžného zadržení řidičského průkazu. Dalším šetřením bylo zjištěno, že tuto plnou moc žalobce udělil ve správním řízení vedeném pod č. j. DOP/22627/2013/3808/2013-bdin nebylo umožněno být přítomen ústnímu jednání. Ústní jednání proběhlo v nepřítomnosti žalobce a v jeho průběhu bylo provedeno dokazování listinami obsaženými ve správním spisu a výslechem svědků.

Dne 17. 9. 2013 byla správnímu orgánu prvního stupně doručena datová zpráva obsahující plnou moc, kterou žalobce zmocňuje ke svému zastupování ve věci spáchání přestupku pod spisovou značkou DOP/25466/2013/4246/2013-navr, a současně plnou moc, ve které k zastupování ve správním řízení ve věci podezření ze spáchání přestupku vedeném pod spisovou značkou DOP/22627/2013/2013/3808/2013bdin, která nebyla elektronicky podepsána. byla správním orgánem vyzvána k doplnění zaslané

plné moci o chybějící elektronický podpis a o opravu (výměnu) plné moci s uvedením správného čísla jednacího.

Dne 16. 10. 2013 v 09:00 hod. se ke správnímu orgánu prvního stupně dostavil pan P. K. a předložil generální plnou moc k zastupování.

Dne 31. 10. 2013 bylo vydáno rozhodnutí Městského úřadu Velké Meziříčí, odboru dopravy a silničního hospodářství, č. j. DOP/24349/2013/4246/2013-navr, které bylo doručováno P. K.

Dne 16. 11. 2013 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno vyjádření žalobce k podkladům rozhodnutí.

Dne 17. 1. 2014 bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně doručeno do datové schránky Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce dne 3. 2. 2014 blanketní odvolání e-mailem bez uznávaného elektronického podpisu. Dne 10. 2. 2014 bylo správnímu orgánu doručeno datovou schránkou doručeno totožné blanketní odvolání. O odvolání žalobce bylo rozhodnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 4. 2014, č. j. KUJI 25488/2014, sp. zn. OOSČ 195/2014 OOSC/59, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Žaloba je důvodná.

Dříve, než soud přistoupil k posouzení důvodnosti zbývajících žalobních námitek, zabýval se otázkou, zda je rozhodnutí o přestupku přezkoumatelné, neboť nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu zpravidla brání jeho věcnému přezkumu a posouzení důvodnosti žalobních námitek.

Podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nesrozumitelnosti není v soudním řádu správním blíže definována ani objasněna. Výklad tohoto pojmu je proto věcí právní nauky a judikatury příslušných soudů. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než

žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, sp. zn. 2 Azs 47/2003; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, sp. zn. 2 Ads 58/2003, www.nssoud.cz).

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelného (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, 3 As 51/2007; rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2006, sp. zn. 31 Ca 39/2005, Sb.NSS č. 1282/2007, www.nssoud.cz).

Předně je nutno konstatovat, že z výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zcela zřejmé, že žalobci bylo kladeno za vinu, že svým jednáním naplnil skutkovou podstatu tří různých přestupků (a to přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. i) bod 2 zákona o silničním provozu a přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu), nikoli přestupku jediného. Soud však žalobci přisvědčil v tom, že z výroku rozhodnutí není zřejmé, jakým konkrétním způsobem měl jednotlivé přestupky spáchat.

Podle ust. § 77 zákona o přestupcích musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž byl obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat mimo jiné popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, popřípadě je v něm třeba uvést i jiné skutečnosti, jichž je potřeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným, a aby byly naplněny veškeré zákonné znaky skutkové podstaty (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, sp. zn. 2 As 34/2006; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, sp. zn. 4 As 7/2009, www.nssoud.cz, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 3. 2009, sp. zn. 11 Ca 387/2008). Dále lze konstatovat, že mezi popisem skutku ve výroku rozhodnutí, jeho právní kvalifikací a odůvodněním rozhodnutí musí být vzájemný soulad a jedna část musí navazovat na druhou.

Soud v této souvislosti poukazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které výrok rozhodnutí je konstitutivní, esenciální, a proto nepominutelnou součástí správního rozhodnutí, neboť v něm správní orgán formuluje svůj závazný názor v projednávané věci. Výrok proto musí být formulován tak, aby z něho bylo zcela jednoznačně patrné, jakého správního deliktu (skutkové podstaty) se stěžovatel dopustil a podle jakého ustanovení zákona mu byla stanovena předmětná správní sankce. Jen tak se jeho rozhodnutí stává přezkoumatelným (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2007, č. j. 7 As 7/2007 - 63). Poukázat lze rovněž na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, podle kterého, výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu byla vydána v řízení o jiných správních deliktech, z jejich závěrů je nicméně třeba vycházet také v posuzované věci, neboť požadavky na náležitosti správních rozhodnutí v oblasti správního trestání (tj. jak na rozhodnutí o přestupcích, tak i rozhodnutí o jiných správních deliktech) musí být stejné. Předmět řízení ve výroku rozhodnutí o přestupku tedy musí být vymezen takovým způsobem, aby sankcionované jednání bylo nezaměnitelné s jednáním jiným. Rozhodnutí správního

orgánu totiž musí zcela jednoznačně určit a vymezit, čeho se pachatel přestupku dopustil a v jakém jednání spáchaný přestupek spočívá. Řádně formulovaný výrok rozhodnutí o přestupku dále musí přesně odpovídat právní normě, která závazně stanoví skutkovou podstatu přestupku. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2013, č. j. 4 As 54/2012-32, dostupný na www.nssoud.cz).

Na základě studia správního spisu soud zjistil, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně obsahuje popis skutku, následuje výčet několika zákonných ustanovení, které měl žalobce svým jednáním porušit, a výčet několika zákonných ustanovení přestupků, jejichž skutkové podstaty měl žalobce spáchat. Takovouto formulaci považuje soud za nedostačující. Předně má soud za to, že vzhledem k tomu, že žalobce byl rozhodnutím uznán vinným ze spáchání více přestupků, přičemž každý z nich byl s ohledem na jejich charakter zjevně naplněn jiným skutkem (tj. nejednalo se o jednočinný souběh), bylo na místě, aby byl výrok rozhodnutí z důvodu zřejmosti a přehlednosti systematicky rozčleněn podle jednotlivých přestupků (tzn., aby konkrétní skutkové podstatě odpovídalo konkrétní zákonné ustanovení, které mělo být jednáním obviněného porušeno a rovněž konkrétně popsany skutek, z něhož by bylo zjevné, které konkrétní jednání bylo pod konkrétní skutkovou podstatu podřazeno). Skutečnost, že výrok rozhodnutí takto rozčleněn nebyl, by sama o sobě nemusela být takovou vadou způsobující nesrozumitelnost rozhodnutí, pokud by jednotlivé části popisu skutku bylo možné přiřadit ke konkrétním ustanovením, která byla tím kterým jednáním porušena, a ke konkrétním skutkovým podstatám jednotlivých přestupků. V daném případě však popis skutku s výčtem porušených zákonných ustanovení a s výčtem skutkových podstat přestupků nekoresponduje.

Z výroku rozhodnutí je možné dovodit, že skutkovou podstatu přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu žalobce naplnil porušením ust. § 5 odst. 1 písm. f) a písm. g) zákona o silničním provozu tím, že „*při šetření dopravní nehody Policií ČR, Dopravním inspektorátem Žďár nad Sázavou odmítl dechovou zkoušku na alkohol a také lékařské vyšetření s odběrem krve, kdy uváděl, že vozidlo řídila osoba jemu blízká.*“

Naplnění skutkových podstat ostatních přestupků již však z výroku rozhodnutí takto zjevné není. Co se týče přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. i) bod 2 zákona o silničním provozu, tohoto se fyzická osoba dopustí tím, že v provozu na pozemních komunikacích při dopravní nehodě v rozporu s ust. § 47 odst. 3 písm. b) neohlásí dopravní nehodu policistovi. Popis skutku ve výroku rozhodnutí však porušení ust. § 47 odst. 3 písm. b) zákona o silničním provozu vůbec nereflektuje (v popisu skutku správní orgán žádným způsobem slovně nevyjádřil, že by žalobce neohlásil dopravní nehodu, ani proč tak byl v daném případě povinen učinit).

Co se týče přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se fyzická osoba dopustí tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona, tohoto se zřejmě měl žalobce dopustit porušením ust. § 4 písm. a), § 47 odst. 2 písm. d) a ust. § 47 odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu. K tomuto závěru soud dospěl pouze vylučovací metodou, nikoli tím, že by to bylo výslovně ve výroku rozhodnutí vyjádřeno. V popisu skutku správní orgán sice uvedl, že žalobce odmítl spolupracovat s policií při zjišťování skutkového stavu (což by odpovídalo porušení povinnosti stanovené § 47 odst. 2 písm. d) zákona o silničním provozu), porušení ostatních právních povinností již zřejmě není. Z popisu skutku ani z právní kvalifikace porušení

povinnosti nelze dovodit, kterou z povinností stanovených v ust. § 4 písm. a) zákona o silničním provozu měl žalobce porušit, ačkoli toto ustanovení upravuje celou řadu povinností účastníků provozu na pozemních komunikacích. Stejně tak v popisu skutku není nijak specifikováno, jakým jednáním měl žalobce porušit ust. § 47 odst. 5 zákona o silničním provozu (resp. § 47 odst. 4, na něž toto ustanovení odkazuje a které obsahuje celý výčet povinností). Ust. § 47 odst. 4 zákona o silničním provozu ostatně mezi výčtem porušených zákonných ustanovení zcela absentuje.

V odůvodnění rozhodnutí správní orgán prvního stupně ve vztahu k přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. i) bod 2 zákona o silničním provozu uvedl, že žalobce neoznámil nehodu, přestože tak měl učinit, neboť došlo k hmotné škodě na majetku třetí osoby. Ve vztahu k přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje toliko citaci jednotlivých zákonných ustanovení, která měla být jednáním žalobce porušena (opět však pouze jako výčet ustanovení společný pro skutkové podstaty všech přestupků), s tím, že ve znění ust. § 4 písm. a) zákona o silničním provozu byla správním orgánem zvýrazněna část „chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní“. Tato právní kvalifikace však není ani v odůvodnění přiřazena ke konkrétnímu jednání žalobce. Nadto je s přihlédnutím k výše uvedeným závěrům zřejmé, že všechny tyto okolnosti měly být uvedeny již ve výroku rozhodnutí, a nikoli pouze v jeho odůvodnění. Ani tvrzení obsažená v odůvodnění tak nemohou zhojit nesrozumitelnost výroku rozhodnutí.

S ohledem na shora uvedené je soud nucen konstatovat, že popis skutku a jeho právní kvalifikace ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nejsou ve vzájemném souladu, neboť z popisu skutku není zřejmé, jakým konkrétním jednáním žalobce naplnil jednotlivé skutkové podstaty přestupků, ačkoli rozhodnutí o přestupku musí zcela jednoznačně určit a vymezit, čeho se pachatel přestupku dopustil a v jakém konkrétním jednání spáchaný přestupek spočívá. Tuto vadu výroku rozhodnutí neodstranil ani žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí.

Z těchto důvodů přistoupil soud ke zrušení napadeného rozhodnutí pro vady podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a rozhodnutí žalovaného, které tuto vadu neodstranilo, je zatíženo stejnou vadou. Soud má za to, že nesrozumitelnost výroku rozhodnutí je takovou vadou, že je předčasné se zabývat zbývajícími žalobními námitkami. Soud současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). S ohledem na důvod zrušení přistoupil soud podle ust. § 78 odst. 3 s. ř. s. i ke zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. V dalším řízení budou správní orgány vázány právním názorem, který krajský soud v tomto zrušujícím rozsudku vyslovil (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Z obsahu spisu vyplývá, že v řízení úspěšnému žalobci vznikly náklady řízení za soudní poplatek ve výši 3.000 Kč, za 3 úkony právní služby po 3.100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a, d) vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění účinném od 1. 1. 2013 (převzetí a příprava věci, sepsání žaloby, replika) a 3x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky), s navýšením o částku odpovídající DPH, tj. celkem 15.342 Kč. Tuto

částku je žalovaný povinen uhradit k rukám právního zástupce žalobce ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. V dané věci neúspěšný žalovaný právo na náhradu nákladů řízení nemá.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 15. září 2015

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně